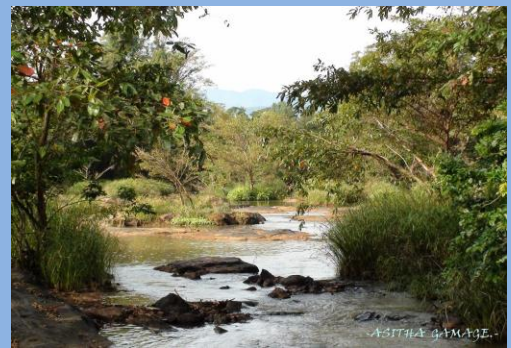
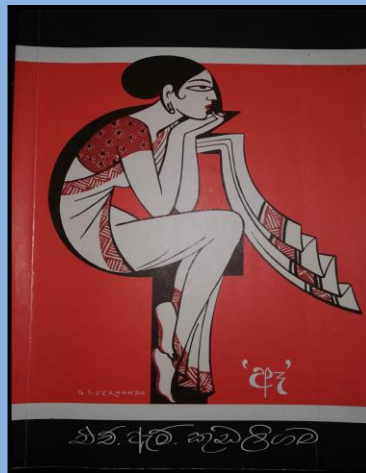

සිංහල කාව්‍යික සංග්‍රහය 10 ශ්‍රේණිය

06 පාඨම : ගංගාදේ සංගීතය

වාර විනාශවලට අපේක්ෂිත
විවාර ප්‍රශ්න සඳහා ආදර්ශ පිළිතුරු

විද්‍යාලයීය ආචාර්ය
ලහිරු දර්ශානුමුරු
0717042377 / 0779970906

කවිය යනු කුමක් ද ?

කවිය යනු කුමක් දැ යි අර්ථකථනය කිරීමට අතීතයේ සිට ම පෙර අපර දෙ දිග සාහිත්‍ය විචාරකයෝ උත්සාහ දැරූහ. එහෙත් කවිය යනු කුමක් දැයි කියා නිශ්චිත පොදු අර්ථ දැක්වීමක් නැතත් කවිය පිළිබඳ විවිධ අර්ථකථන කිහිපයක් මෙසේ ය.

- “ රසය ආත්මය කොට ගත් වැකිය කවියයි ” (විශ්වනාථ)
- “ එක්තැන් වූ ශබ්දය හා අර්ථය කාව්‍ය වේ ” (රුද්‍රට)
- “ රමණීය අරුත් ප්‍රතිපාදනය කරන ශබ්දය කාව්‍ය වේ ” (ජගත්නාථ)
- “ කවිය වනාහි හොඳ ම වචන හොඳ ම පිළිවෙලට යෙදීම වේ ” (එස්. ටී. කොල්රිජ්)
- “ කවිය යනු අනුත්සාහක ව ගලා එන ප්‍රබල හැඟීම් වේ.” (විලියම් වර්ඩ්ස්වර්ත්)

කවියක් රස විඳීමේ දී විචාරකයා විසින් සලකා බැලිය යුතු කරුණු

1) කවියාගේ පරමාර්ථය කුමක් ද ? යන වග

කවියා පැවසීමට අදහස් කරන අරමුණ සාක්ෂාත් කර ගැනීම සඳහා ඔහු විසින් විෂය කර ගත් අත්දැකීම මනා ව විවරණය කර තිබිය යුතු ය. මෙය තේමාව / වස්තු විෂය / ප්‍රස්තුතය / සන්දර්භය / අනුභූතිය / කාව්‍යානුභූතිය / උද්දේශය ලෙස ද හැඳින්වේ.

2) එම පරමාර්ථය මුද්‍රත්පත් කර ගැනීම සඳහා උපයුක්ත කර ගත් කාව්‍යෝපක්‍රම කවරේ ද ? යන වග

කවියා උපයුක්ත කර ගත් භාෂාව, යොදා ගෙන ඇති සංකල්ප රූප හා අලංකාර (උපමා / රූපක / සංකේත / උත්ප්‍රාස / උත්ප්‍රේක්ෂාව / ස්වභාවෝක්තිය..... ආදිය), විර්ත (ගී / සදැස් / නිසදැස්) හෝ රිද්මය (එළිසමය / අනුප්‍රාසය) සහ කවියා අභාසය ලබා ඇති සම්ප්‍රදාය (පැරණි කාව්‍ය සම්ප්‍රදාය / ජනකවි සම්ප්‍රදාය / හෙළ හවුලේ සම්ප්‍රදාය / කොළඹ යුගයේ සම්ප්‍රදාය / නිසදැස් සම්ප්‍රදාය) පිළිබඳ විමසා බැලීමක් විචාරය මගින් සිදු කළ යුතු ය.

3) කවියාගේ පරමාර්ථය සාර්ථක ද ? අසාර්ථක ද ? යන වග

කොළඹ යුගය

මුල් කාලීන ව කොළඹ යුගයේ කවීන් ප්‍රධාන වශයෙන් කොටස් දෙකකට බෙදේ.

- කොළඹ යුගයේ ජ්‍යෙෂ්ඨ කවිහූ (කොළඹ යුගයේ පළමු කවි පරපුර)
- කොළඹ යුගයේ මධ්‍යතන කවිහූ (කොළඹ යුගයේ දෙවැනි කවි පරපුර)

කොළඹ යුගයේ මුල් පරපුරේ කවීන්

මේ අතරින් එස් මහින්ද හිමි හා පියදාස සිරිසේන මහතා තම නිර්මාණ සඳහා තේමාව කොට ගත්තේ තම දේශයට, ජාතියට ඇතිකරගත යුතු දැඩි ආදරය, හක්තිය පිළිබඳවයි. ජාතික හැඟීම් පුබුදුවාලමින් ජාතිය අවදිකරලීම ඔවුන්ගේ මූලික අභිප්‍රාය වූ බව එම පද්‍ය අධ්‍යයනය කිරීමෙන් අපට මැනවින් පසක් වේ. කොළඹ යුගයේ ජ්‍යෙෂ්ඨ කවියෙකු වූ ආනන්ද රාජකරුණා කවියා වඩාත් නැඹුරු වූයේ ළමුන් උදෙසා පද්‍ය රචනා කිරීමටයි. කොළඹ යුගයේ පළමු පරපුරේ ජ්‍යෙෂ්ඨ කවියකු වූ ජී.එච්. පෙරේරා මහතා වඩාත්ම ප්‍රිය කළේ සමාජයේ ඇති දුර්වල තැන් භාස්‍යයෙන් යුතුව ඉදිරිපත් කිරීමටයි.

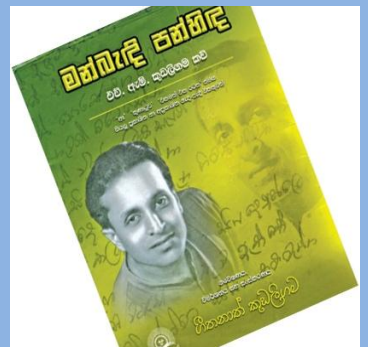
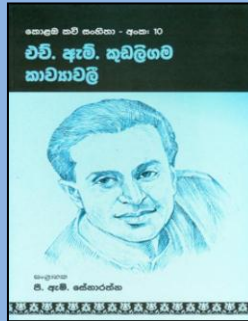
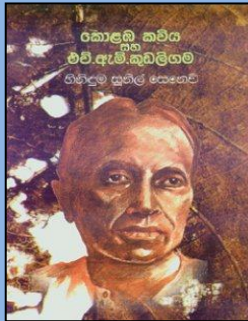
- එස්. මහින්ද හිමි
- පියදාස සිරිසේන
- ජී.එච්. පෙරේරා
- ආනන්ද රාජකරුණා
- මුනිදාස කුමාරතුංග
- රැපියෙල් තෙන්නකෝන්
- බැන්ටිස් රණවිර
- බී.එච්. අමරසේන
- ඩී.ඩී. ද ලැනරෝල්
- ශ්‍රී වන්දරත්න මානවසිංහ

කොළඹ යුගයේ දෙවන පරපුරේ කවීන් - තරුණ කවි පරපුර

කොළඹ යුගයේ දෙවන පරපුර හෙවත් තරුණ කවි පරපුරට අයත් මොවුහු සියලු දෙනාම පාහේ ගමෙන් නගරයට සංක්‍රමනය වූවන් බැවින් ඔවුහු නගරයේ සෝෂාලිස්ට් පරිසරයට වඩා තමා උපන් මෙන්ම දූව පැන කෙළිදෙළෙන් හැදී වැඩුණු ගම් වඩාත් ප්‍රිය කළහ. ස්වභාව සෞන්දර්යයට වඩාත් ඇළුම් කළහ. මේ අතර ගැමි සමාජයේ ජීවත්වන ප්‍රබල පුද්ගල වර්ත හා විවිධ සංසිද්ධීන් තම පද්‍යයන් වෙනුවෙන් අනුභූතිය කර ගැනීමට විමලරත්න කුමාරගම හා පී.බී.අල්විස් පෙරේරා කවිහු වෙහෙස ගත්හ. කොළඹ යුගයේ දෙවන පරපුර හෙවත් තරුණ කවි පරපුරට අයත් මිමන ප්‍රේමතිලක, එච්.එම්.කුඩලිගම, සාගර පලන්සුරිය ආදී කවීන් බටහිර කවීන්ගේ ආභාසය තම නිර්මාණ සඳහා අනුගමනය කළ හෙයින් ඔවුන්ව "රොමැන්ටික් කවීන්" ලෙස නම් කර ඇත.

- පී.බී.අල්විස් පෙරේරා
- එච්.ඇම්.කුඩලිගම
- මිමන ප්‍රේමතිලක
- සාගර පලන්සුරිය
- විමලරත්න කුමාරගම
- උපනන්ද බටුගෙදර
- ගාල්ලේ ජෝන් රාජදාස
- ඉන්ද්‍රානි කුමාරනායක
- විමල් ජේ. අබේසිරි
- කපිල ඊ . සෙනෙවිරත්න
- විමලේන්ද්‍ර වතුරේගම
- උදුගොඩ නවරත්න

එච්. එම්. කුඩලිගම කවියා (1918 - 1973)

ක්‍රි.ව. 1918 කළුතර දිස්ත්‍රික්කයේ පස්යොදුන් රට මතුගම සහ අගලවත්ත මැතිවරණ ආසන දෙක අතර කුඩලිගම ප්‍රදේශයේ කළුගඟබඩ මායිමේ උපත ලද එච්.ඇම්.කුඩලිගම දහතුන් වියේ දී සඳැසට එක්වී කොළඹ යුග කවි පරපුරේ තවත් ප්‍රධාන පුරුකක් විය. ජ්‍යෙෂ්ඨ පාඨශාලා සහතික පත්‍ර විභාගයෙන් සමත් වූ පසු කවියට එක්විය.

සොබාදහමේ අලංකාරය තුළින් කවි කල්පනා පෝෂණය කරගත් කුඩලිගම සිංහල කවිය ස්වභාව සෞන්දර්යයත් සමඟ බටහිර කවියට සමීප වී නිර්මාණ කළ නිසා සිංහල ශේලි නමින් ප්‍රකට විය. මුනිදාස කුමරතුමුන්ගේ "සිංහල බලයට" ආරූඪ නම්වලින් කවි ලියූ කුඩලිගමගේ කවි සහ කවි පොත් අතර ජනප්‍රිය ම වූයේ 'ඇ' නම් කවි පොත ය. එහි ඇති කවිවල ජනප්‍රියත්වයෙන් ඉහළ ගිය 'ඇ' අදටත් පහළට වැටී නැත.

කීමට වඩා ලිවීමට හැකියාවක් ඇති කුඩලිගම කවි සංවාදවලදී පෙරට පැන්නේ නැත. එහෙත් අගනුවර තරුණ කවි සමාජයේ කවි සංවාදයේ දී කුඩලිගමට නිහඩවන්නට නො හැකි විය. රෙදි - කළිසම් වාදය තුළ ඔහු මෙසේ කීවේ ය.

සුන්දර සොබාවක දේ කොපමණ	ඇද්ද
කවියනි කිව්දියනි හිරිකිතයක්	නැද්ද
වාදෙට ඇද තිබේ කළිසම සහ	රෙද්ද
මේ ගැන කුඩලිගමගෙන් නොනැගෙයි	සද්ද

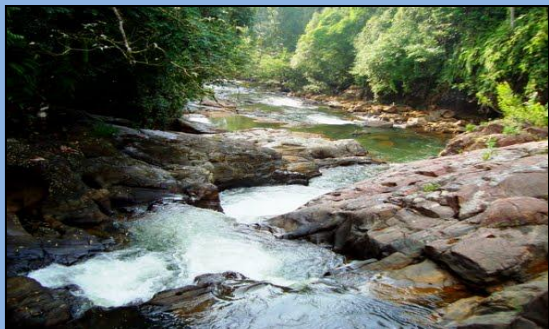
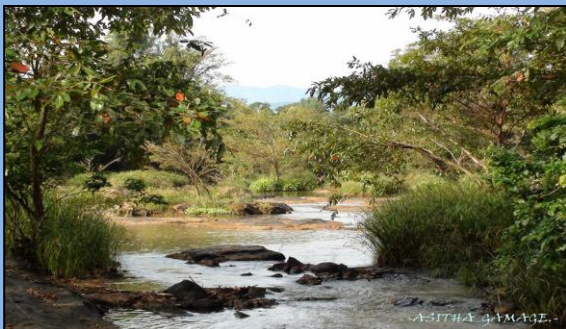
අශෝකා සමඟ විවාහවීමෙන් පසු පුතෙක් උපන්නේ ය. මෙයින් උද්දාමයට පත් කවියා 'අලුත් පුරුකක්' නමින් පද්‍ය රචනාවක් ලිවේ ය. එහි පළමුවන කවිය මෙය විය.

දෙවොලට කපුරු - කළුවැල් දුම් සුවද දිදී
 මේ වනතුරුම රැකි දෙනදින් එකට බැඳී
 අප රජදහන ජයගෙන සිහසුනට වැඳී
 හුරතල් අමුත්තෙක් බලයට පැමිණ ඉඳී

එච්.ඇම්.කුඩලිගම හෙවත් සිංහල ෂෙලී මෙවන් කවි දහස් ගණන් ලියා 1973 අගෝස්තු 21 දින අපෙන් සමුගත්තේ ය.

කුඩලිගම කවියාගේ “ගංගාවේ සංගීතය” සම්පූර්ණ පද්‍ය පන්තිය

කඳු බෑවුමක දං - බෝවීරි පඳුරු පහළට ඇඳී පර මල් පෙති ඉවත කලදෝ දියෙන් පොඟවා රන් පුලිහ සංගීතවත් වී යම් ඉඳිරියට	තලා නොලා තලා ගලා	අහසේ කනක රේඛා දැක අරුණු සියලු ම කුරුල්ලෝ රැස් වී දෙ තෙර මී-යැසි විරිත් සරු සැරි සුර ගදඹ උගහිති මගෙන් විය සාහිත්‍යකට	වෙලේ කැලේ කුලේ ඇලේ
සැඟවෙමි - වැඩෙමි - නිසසල වෙමි - සසල ඇඹරෙමි - වහෙත් පසු නොබසිමි - කවදා කොතැනක දී හෝ මහ මුහුදු හමු වුණු කෙණෙහි මා සතු බර ඔහුට	වෙමි නො නවතිමි හිමි දෙමි	අඹ මල් පොකුරු වැනි සුදු පෙණා බුබුළු වන දෙව් ලියෝ වහි නව පෙමි පඬුරු පණ්ඩුඩි පිටත් කොට නිල් දිය තරඟ සැහැනෙහි මා සමඟ දහවල් දවස	මවා රුවා ලවා ගෙවා
වන්නේ කොහි සිට ද - කොතැනකට ද ඔබ කුමකට ද මා දුටු තැන මිනිසුන් ගිහින් නිතර ම ආපසු කිම දැ යි කියා කිසිවකු ඇයි?	යන්නේ විමසන්නේ වන්නේ නො සොයන්නේ	කරදිය උරා බී මුහුදෙහි රැඳිය ගත නිල් වලාකුළු දිව වන නමුදු කඳුවල හැපී ඇද හැලෙමින් බිමට කෙළවර මා සමඟ මහ මුහුදට ම	නොහී මෙහි ලිහි බහි
වන දෙව්ලොවේ හැම රසය ම විකට නො ඇසෙන සිහින් කෙඳිරිල්ලත් ඇසෙන නිසසල රහස් තැනකින් හිරු එළිය සලකුණු කියයි තවමත් මේ වතුර	වෙලු සුලු බැලු දලු	මී අඹ - කිරල - මාදම් ගෙඩි ප්‍රදුරු ඇකයෙහි හෙළා හඬවයි සැඬ සුළඟ සුළු මැද කැරැකෙමින් ඉඳුනිල් ගැඹුරු සමහර තැනක ලස්සන මල් කැකුළු	වියේ රැයේ දියේ හියේ
විසිරී යන පරිදි රන් සමනලුන් වන මල් පඳුරු දෙදරවමින් මුලින් උඩ පැන නට නටා ඇවිදින් ගිමන් හැළවෙමි කුරුල්ලන්ගේ රජ දහන්	රොද ඇද සිඳ මැද	හිරිමල් සිනා රැළි පෙණා පිඬු ගල් පරවල ම හැපී හැපී බිහි කරමි සම තැනිතලාවල හමු වෙයි නිරසයි අතරමඟ අවහිර නුදුටු	මිහිරිතම මම අලසකම බිම
සැපවත් වෙව් රට මැද හිරිකඩ කේතකි ගුහා උක් කොටු වෙල් වළි හේ දඬු බට පඳුරු නිල් ඕවිට් ආයෙමි නිදහසේ දෙවගන පසු	වැස්සෙන් ඔස්සෙන් අස්සෙන් පස්සෙන්	මිනිසුන් ඉවුරුවල යන වන අඩි පිය යට සසල බව මින් මතු කෙකටය ඕලු නළියන දිය රැළි මල් පෙති වියළි කොළ වන අතකට	සද්දෙන් නො නැගෙද්දෙන් මැද්දෙන් වද්දෙන්
මහ හඬ දී දී වස් දඬු තාලයට කඳු රැලිවලින් ඇද හැලෙමින් නො විඳ වන දෙව්ලියන්ගේ ගම්මානයක කැරකෙමි සිනා රැලි මතු කොට ඉවුරු	හඬා විඬා කුඬා කඩා	රන් තරු පිරිවරා ගත් සඳු මඬල මහ වන බිමක් මැද ගිරි කුළු අතර නොමියන හේලි දහමක පණ්ඩුඩිය කොඳුරම් කෙඳිරියක් මුළු ලොව නිසල	යට සිට පිට කොට
රියම් පැහැය ඩැහැ ගත් දිය තරඟ විනිවිද ගිහින් රිච් රැස් කෙඳි නටන මිණි මෙන් බැබළු බැබළී ලොව උමතු පත්ලෙහි සිනාසෙයි ගල් කැට බොරලු	යට විට කොට කැට		

විවාර අංක 01

තම අත්දැකීම රසවත් ව ඉදිරිපත් කිරීමට කවියා භාෂාව යොදා ඇති ගෙන ඇති ආකාරය “ගංගාවේ සංගීතය” පද්‍ය පන්තිය ඇසුරෙන් හිඳසුන් තුනක් (03ක්) වත් සපයමින් සාකච්ඡා කරන්න.

" සිංහල ෂෙලී " යන නමින් විවාරකයන්ගේ ඇගයීමට පාත්‍ර වූ එච්. එම්. කුඩලිගම කවියා, සොබා සුන්දරත්වය මහත් අභිරුචියෙන් වර්ණනා කළ කොළඹ යුගයේ දෙවන පරපුරට අයත් සෞන්දර්යවාදී කවියෙකි. චතුර්මත් විසින් රචිත ගංගාවේ සංගීතය පද්‍ය පන්තිය, "මිනිස් දිවිය හා සොබා දහම" අතර ඇති සබඳතාව දාර්ශනික බවකින් යුක්ත ව ඉදිරිපත් කරන්නකි. මෙහිදී කවියා උපයෝගී කොටගෙන ඇති "භාෂාව" මෙම නිර්මාණයේ සාර්ථකත්වයට හේතු වී ඇති බව විශේෂයෙන් සඳහන් කළ යුතු ය.

" කඳු බෑවුමක දං - බෝවීටි පඳුරු	තළා
පහළට ඇදී පර මල් පෙති ඉවත	නොළා
කලදෝ දියෙන් පොඟවා රන් පුලින	තලා
සංගීතවත් වී යම් ඉදිරියට	ගලා "

පද්‍ය පන්තියේ ආරම්භක කාව්‍යයේ දැක්වෙන පරිදි කඳු බෑවුමේ ඉවුරු දෙපස වැවී ඇති දං - බෝවීටියා පඳුරු පවා යට කරගෙන වඩායින් දියට එකතු වන පර වූ මල් පෙති ද ඇද ගෙන තම රිදී පැහැති ජලයෙන් රන්වන් වැලි තලාවන් තෙත් කරමින් සංගීත රාව නංවමින් මහත් ජවසම්පන්න බවින් යුතු ව ඉදිරියට ගලා යන බව පවසන්නේ, නැතහොත් අප ව අමතා කියන්නේ ගංගාවකි. "ගඟක්" යනු අපිව වස්තුවකි.

එහෙත් එබඳු ගංගාවකට සජීවත්වයක් ආරෝපණය කොට "උත්තම පුරුෂ දෘෂ්ටි කෝණයෙන්" රචිත මෙම කවි පන්තියෙහි සාර්ථකත්වයට භාෂාව ප්‍රබල මෙහෙයක් ඉටු කොට ඇත. තැන් කිහිපයක හැරුණු විට කවියා බහුල ව යොදාගෙන ඇත්තේ සම්භාව්‍ය භාෂා රීතිය නොව සරල පොදු ජන බස් වචනයි.

" සැඟවෙමි - එබෙමි - නිසසල වෙමි - සසල වෙමි	
ඇඹරෙමි - එහෙත් පසු නොබසිමි - නො නවතිමි	
කවදා කොතැනකදී හෝ මහ මුහුදු	නිමි
හමුවුණු කෙණෙහි මා සතු බර ඔහුට	දෙමි "

ගඟෙහි විවිධ අවස්ථා සහ ස්වරූප දක්වමින් "උත්තම පුරුෂ ඒක වචන අධ්‍යාන පද 07 ක්" එක පෙළට යොදමින් කවියා භාෂාව මඟින් ශබ්ද මාධුර්යය ජනිත කර ඇතිවාක් පමණක් නොව එමඟින් ගඟක විලාසය පිළිබඳ "චිත්ත රූප" අප ඉදිරියේ ගෙන හැර දක්වා ඇත. කුඩලිගම කවියා තම කාව්‍යානුකූතිය (කාව්‍යමය අත්දැකීම) අප වෙතට ඉදිරිපත් කිරීමේ දී සාම්ප්‍රදායික කවි සමයේ එන යෙදුම් පවා තම තේමාවට ගැළපෙන පරිදි සරල බවින් යුතු ව ඉදිරිපත් කොට තිබීම මෙම කවි පෙළෙහි දැකිය හැකි තවත් වෙසෙස් ලකුණකි.

" රන් තරු පිරිවරාගත් සඳ මඬල	යට "
" මහ වන බිමක් මැද ගිරි කුළු අතර	සිට "
" සුළු මැද කැරකෙමින් ඉඳුනිල් ගැඹුරු දියේ "	

තරු පිරිවරාගත් සඳ මඬල, වන මැද පිහිටි ගිරි කුළු ඉඳුනිල් ගැඹුරු දිය ආදී යෙදුම් සාම්ප්‍රදායික කවි සමයෙහි ද අපට හමුවේ. තවද සිංහල භාෂා වදන් මඟින් නැඟෙන රසය, තම කවි සිහිවිලි ඉදිරිපත් කිරීමට සුදුසු සේ ස්ථානගත කිරීමට කුඩලිගම කවියා සමත්ව ඇති බවට පහත කවිය කදිම හිඳසුනකි.

" මිනිසුන් ඉවුරුවල යන එන අඩි	සද්දෙන්
ළය යට සසල බව මින් මතු	නො නැඟෙද්දෙන්
කෙකටිය ඕලු නළියන දිය රැළි	මැද්දෙන්
මල් පෙති වියළි කොළ එන අතකට	එද්දෙන් "

සද්දෙන්, නො නැඟෙද්දෙන්, මැද්දෙන්, එද්දෙන් යනුවෙන් පද අගට චලිසමය පිහිටුවා ඇත්තේ කිසිදු ආයාසයකින් තොරව ය. එමෙන් ම මෙම කවෙහි විටින් විට අනුප්‍රාසාත්මක ව යෙදී ඇති "ල" කාරය මඟින් ද කවියට එක් ව ඇත්තේ ආලෝකයකි. ගංගාවෙහි ගමන් මඟ අපූර්ව වූ සුන්දරත්වයකින් යුක්ත ව අර්ථ රසයෙන් හා ශබ්ද රසයෙන් අනූන ව ඉදිරිපත් කිරීම සඳහා කුඩලිගම කවියා භාෂාව මැනවින් උපයෝගී කොට ගෙන ඇති ආකාරය ඉහත හිඳසුන් මඟින් අපට පෙන්වා දිය හැකි ය.

“ගංගාවේ සංගීතය” නැමැති පද්‍ය පන්තියෙන් හෙළිදරව් කෙරෙන ජීවන දර්ශනයේ ස්වරූපය දෘෂ්ටාන්ත තුනක් (03ක්) වන් දෙමින් පැහැදිලි කරන්න.

කොළඹ යුගයේ දෙවැනි කවි පරපුරට අයත් වීම්. වීම්. කුඩලිගම කවියා නිර්මාණය කළ “ගංගාවේ සංගීතය” නැමැති පද්‍ය පන්තිය, හුදෙක් සෞන්දර්ය වස්තුවක් පිළිබඳ අභිරුචියෙන් කරන වැනුමක් පමණක් ම නොවේ. එය “ගංගාව” නැමැති සොබා සුන්දරත්වයෙන් යුතු වස්තුව ලවා කවියාගේ අනුකූතියක් හෙවත් අභිරුචියක් රසිකයා වෙත මුදා හැරීමක් ද වන්නේ ය. එම අත්දැකීම ඔහු ලබා ඇත්තේ පරිසර වස්තූන් හා මිනිස් ජීවිත දෙස සියුම් ව සිය නිරීක්ෂණාත්මක හෙළීමෙනි.

**"වන්නේ කොහි සිට ද කොතැනකට ද යන්නේ
ඔබ කුමකට ද මා දුටු තැන විමසන්නේ
මිනිසුන් ගිහින් නිතරම ආපසු වන්නේ
කිම දැ යි කියා කිසිවකු ඇයි නො සොයන්නේ "**

පොදු මිනිසා නිරන්තරයෙන් ම හුරු ව සිටින්නේ පසිඳුරන්ට ගෝවර වන බාහිර නොහොත් අන්‍ය වූ දේ පිළිබඳ භාරා අවුස්සන්නට ය. ගලන ගඟක් දුටුව ද එහි උපත එය ගලන දිසාව ගැන විමසන්නට පටන් ගනී.

එහෙත් තමා මේ ලෝකයට ආවේ කවර ලොවක සිට ද මරණින් පසු යන්නට සිදු වන්නේ කොතැනකට ද ආදිය පිළිබඳ සොයන්නට අර තරම් උනන්දුවක් හෝ වුවමනාවක් මිනිසාට නැත. එහෙත් අවශ්‍යයෙන් ම තිබිය යුත්තේ ද එම වුවමනාව ම ය. මිනිසා තම ජීවන මග කෙරෙහි මීට වඩා සැලකිලිමත් වන්නේ නම්, මිනිසා පාප කර්මවලින් වැළකෙනු ඇත. මෙම සමාජය අදට වඩා යහපත් වනු ඇත. කවියාගේ අවබෝධ කර ගත් ජීවිත දැක්ම එයයි.

**"කෙකටිය ඕලු නළියන දිය රැළි මැද්දෙන්
මල් පෙති වියළි කොළ එන අතකට විද්දෙන් "**

ගලන, සැලෙන දිය මත කෙකටිය ඕලු වැනි මල් වර්ග පිපී ජල තලාව බබළවයි, සුවඳ දසන පතුරුවයි. බඹරැන්, ගි මැස්සන් නද දී මිනිසුන් කැඳවයි. පරිසරයේ සුන්දරත්වයක් බිහි කොට ආස්වාදයක් ගෙන දෙයි. එසේ වුවද ඒ අතරින් පර වූ මල් පෙති, ගස්වලින් හැලුණ වියළි කොළ ආදිය දිය මත පාවීමෙන් සුන්දරත්වය අතර ම අසුන්දරත්වය ද පවතියි. එහෙත් ගංගාව සුන්දරත්වය විඳිනවා විනා පර මල්පෙති වියළි කොළ නැමැති අසාර, අසුන්දරත්වය නො සලකා ඒවා එන අතකට ඒමට ඉඩ හැර බලා සිටියි. විටෙක සුන්දරත්වය ගෙන දුන් දෙය විටෙක අසුන්දරත්වය ද අපට පෙන්වන බව කවියා සිය නිරීක්ෂණ ශක්තියෙන් අනාවරණය කර ගෙන ඇත.

**" නිරිමල් සිනා රැළි පෙණ පිඬු මිහිරිතම
ගල් පරවල ම හැපී හැපී බිහි කරමි මම
සම තැනිතලාවල හමුවෙයි අලසකම
නිරසයි අතරමඟ අවහිර නුදුටු බිම "**

ජීවන ගමනේ දී තමා කරා ඵල්ල වෙන දැඩි දුක් කරදර බාධා, අභියෝග ඇතත් ඒවායෙහි රිදුම හා කනස්සල්ල අමතක කොට, සිනා සපිරි මුව මඬලකින් යුක්ත ව ජීවත් වීමෙහි ශ්‍රේෂ්ඨත්වය ඉහත කවියේ මුල් දෙ පදයෙන් අපට පවසයි. ඒකාකාරී ජීවන පැවැත්ම, අලස, උකටලී බවක් ජීවිතයට ගෙන එන හෙයින් බාධා අවහිර අතර අභියෝග ජය ගනිමින් ජීවිතය දිනා ගැනීම කවියා වෙසෙසින් ම අගය කොට ඇත. කවියා මෙසේ පැවසූයේ 'දුක සැප නිති පෙරළේ ' යන්න අටලෝදනමට අවනත වුවක් බැව් සිහි කරවන අටියෙනි.

මේ පද්‍යාවලිය තුළ දී අවස්ථාව ලැබෙන හැමවිටක ම කවියා සඳහන් කර ඇත්තේ මානව දිවිය පිළිබඳ ඔහුගේ සියුම් නිරීක්ෂණයන් ය. “ජීවිතයේ අවිනිශ්චිත බව, ඇතිවීම හා නැති වීම, දුක අසල ම සැප ද පැවතීම, සංසාර ගමනේ අනියත බව, මනා ව පසක් කර ගෙන දුක දොම්නස, සතුට සොම්නස බවට හරවා ගෙන සංසාර ගමන පිළිබඳ යථාවබෝධයක් ලබා ගැනීම උතුම් ය” යන දාර්ශනික නිරීක්ෂණය පොදුවේ ගත් කල අපට මෙම පද්‍ය පන්තිය මගින් කුඩලිගමයන් ඉදිරිපත් කර ඇති බව අපට පෙනී යයි.

විවාර අංක 03

කවියා අපීච් පරිසරයට සජීවී බවක් ආරෝපණය කරමින් “ගංගාවේ සංගීතය” පද්‍ය පන්තිය සාර්ථකව ඉදිරිපත් කරන ආකාරය විමසන්න.

කොළඹ යුගයේ දෙවැනි කවි පරපුර නියෝජනය කළ සෞන්දර්යවාදී කවියකු වූ චී.චී.චී. කුඩලිගමගේ “ගංගාවේ සංගීතය” යන පද්‍ය පන්තියට වස්තු විෂය වූයේ ගලා බසින ගඟක අසිරියයි. ගඟෙහි අසිරිය පිළිබඳ වර්ණනා කිරීමේ දී කවියා ගඟ ගැන කරන වර්ණනාවක් ලෙස නොව, ගඟ තමන් ගැන කරන පුද්ගලාරෝපණ (ජීවිතාරෝපණය) වර්ණනාවක් ලෙස මෙම පද්‍ය පන්තිය ඉදිරිපත් කොට ඇත. පුද්ගලාරෝපණ වර්ණනාව යනු අපීච් වස්තුවක් සජීවී අයකු සේ සලකා වර්ණනා කිරීමයි.

අප්‍රාණවාචී වස්තුවක් වූ ගඟ ප්‍රාණවාචී වස්තුවක් සේ නිරූපණය කිරීම සඳහා කවියා පද්‍ය නිර්මාණයේ දී උත්තම පුරුෂයට අයත් උක්ත පද්‍ය හා ක්‍රියාපද රැසක් යොදා ගෙන ඇත.

" සැඟවෙමි - චිබෙමි නිසසල වෙමි සසල	වෙමි
ඇඹරෙමි - චිහෙත් පසු නො බසිමි	නො නවතිමි
කවදා කොතැනක දි හෝ මහ මුහුදු	හිමි
හමු වුණු කෙණෙහි මා සතු බර ඔහුට	දෙමි "

මෙම පද්‍ය පන්තියෙහි මම, මා, සැඟවෙමි, චිබෙමි යනාදී උත්තම පුරුෂ වචන යොදා ගැනීම නිසා ගඟ පණ ඇති ජීවියකු සේ පාඨක සිත තුළ රූපකාර්ථයක් මවයි. ගංගා කොමලියගේ අවසාන බලාපොරොත්තුව වන්නේ මහ මුහුදු නමැති තම ස්වාමියා වෙත ගමන් කිරීමයි, තමන් මෙතෙක් දුර ගෙන ආ මහා ජල ස්කන්ධය නමැති බර ඔහු වෙත භාර දීමයි. චිබෙමින් ගංගාව වෙත සජීවී බවක් පමණක් නො ව, ස්ත්‍රීත්වයක් ආරෝපණය කර සොබා සොඳුරු බව තවතවත් තීව්‍ර කිරීමට කවියා සමත් ව ඇත.

ගඟක් දුටුවිට එය ආරම්භ වන්නේ කොතැනින් ද, ගලා බසින්නේ කුමන තැනකට ද යන ස්වාභාවික සිද්ධීන් පිළිබඳ ප්‍රශ්නාවලියක් ඕනෑ ම අයකුගේ සිතට නැගෙයි. මෙවැනි ප්‍රශ්නාවලියක් පාදක කර ගන්නා කවියා එය ගංගාව තමාට ම කියා ගන්නා “ආත්ම භාෂණයක්” ලෙස ඉදිරිපත් කරයි.

" එන්නේ කොහි සිට ද කොතැනකට ද	යන්නේ
ඔබ කුමකට ද මා දුටු තැන	විමසන්නේ
මිනිසුන් ගිහින් නිතර ම ආපසු	එන්නේ
කිමදැයි කියා කිසිවෙකු ඇයි	නො සොයන්නේ "

කවියා මෙහි යෙදූ “එන්නේ කොහි සිට ද ?”, “කොතැනකට ද යන්නේ ?”, “ඔබ මා දුටු තැන විමසන්නේ කුමකට ද ?” යනුවෙන් යොදාගත් ප්‍රශ්නවලට පුද්ගලයකු වෙතත් කෙනෙකුගෙන් අසන ප්‍රශ්න ලෙස නිරූපණය කර ඇත.

“මිනිසුන් ගිහින් නිතර ම ආපසු පැමිණීම ගැන කිසිවකුත් විමසන්නේ නැති ද ?” යන ප්‍රශ්නය ආත්ම භාෂණයක් ලෙස ඉදිරිපත් කර ඇත. මෙයින් ගඟ අපීච් වස්තුවක් ලෙසින් නො ව සජීවී පුද්ගලයකු සේ අපට චිත්ත රූප මැවෙයි. කවියා අපීච් පරිසරයට සජීවී බවක් ආරෝපණය කිරීමට ආත්ම භාෂණයක ආකාරයෙන් පුද්ගලාරෝපණ කාව්‍යාලංකාරය මැනවින් යොදා ගෙන ඇත.

" නිරිමල් සිතා රැළි පෙණ පිඬු	මිනිරිතම
ගල් පරවල ම හැපී හැපී බිහි කරමි	මම
සම තැනිතලාවල හමු වෙයි	අලසකම
නිරසයි අතරමඟ අවහිර නුදුටු	බිම "

ගඟ ගලා යද්දී ගල්පරවල හැපී පෙණ පිඬු විසිරෙයි. සමහර තැන්වල දී එය උදාසීන ව සෙමෙන් ගලා යයි. කවියා මෙම සිදුවීම ද පුද්ගලාරෝපණ වර්ණනාවක් ලෙස ඉදිරිපත් කරයි. අපීච් ගඟකට සිහන නැඟිය හැකි ද ? ගඟ ගල්පරවල හැපෙන විට සුදෝ සුදු පැහැයෙන් විසිරෙන නැවුම් පෙණ පිඬු අපි දැක ඇත්තෙමු. ගඟක් නඟන “නිරිමල් සිතා රැළි” යනු එම මිනිරිතම පෙණ පිඬු ය. කවියා මෙහි යොදා ගෙන ඇති පුද්ගලාරෝපණ යෙදුම් මඟින් ගඟක් යනු අපීච් දෙයක් නො ව, ජීවිතයේ නොයෙකුත් අභියෝගවලට සිහනමුසු ව මුහුණ දෙන, විටෙක අලසකම දැනෙන, රස - නිරස හඳුනන පුද්ගලයකුගේ රූපකායක් අප ඉදිරියෙහි මැවෙයි.

මෙතැන් බලන කල චී. චී. කුඩලිගම කවියා අපීච් පරිසරයට සජීවී බවක් ආරෝපණය කරමින් “ගංගාවේ සංගීතය” පද්‍ය පන්තිය සාර්ථකව ඉදිරිපත් කරන ඇති ආකාරය ඉහත උදාහරණ විමසීමෙන් අපට ප්‍රතීයමාන වේ.